

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Αγ. Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου

ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ

Καί σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού, ἐνώ εἶναι χριστιανοί, δέν ἔχουν καί τήν πρέπουσα πίστη. Πιστεύουν μόνο σέ ὅ,τι βλέπουν. Ἡ καρδιά τους ἔχει κολλήσει στά αἰσθητά καί ἐπίγεια. Καί ὅταν τούς μιλήσεις γιά αἰώνια ἀγαθά, ἀκούς τίς πιό ἀπίθανες κουβέντες. Μή σᾶς τρομάζει. Ἔχω ἀκούσει χριστιανό, πού ἀμφέβαλλε γιά τήν αἰώνια ζωή· δέν πίστευε στήν αἰώνια ζωή!

Αὐτό εἶναι ἀντιφατικό. Νά, αὐτή τήν στιγμή βρισκόμαστε μέσα στό χωρο τῆς ἐκκλησίας, πού δέν διδάσκει τίποτα ἄλλο ἀπό τήν αἰώνια ζωή. Ἄλλά καί μπροστά στά σώματα ἀνθρώπων πού ἔχουν δώσει τήν ζωή τους, ἔχοντας ἀπόλυτη πεποίθηση στήν αἰώνια ζωή. Εἶναι ποτέ δυνατό, στέκει σέ ἀνθρώπινη λογική νά θυσιάζει κανεῖς τήν ζωή του γιά ἕνα ψέμα;

Καί κάτι ἀκόμη πιό παράξενο. Πῶς ἐσύ, ἐνώ λές ὅτι δέν πιστεύεις ἤ δέν εἶσαι σίγουρος ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωή, καθημερινά προστρέχεις μπροστά στά λείψανά τους ζητώντας τους βοήθεια; Ποιόν παρακαλεῖς; Ἐνα πεθαμένο; Εἶναι ποτέ δυνατό ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει πεθάνει ἐδῶ καί τόσα χρόνια νά βοηθήσει ἕναν ζωντανό; Ἀκουστήκε ποτέ κάτι τέτοιο; Ἐδῶ, πολλές φορές οἱ ζωντανοί δέν μποροῦν νά βοηθήσουν ὁ

ἕνας τόν ἄλλο· καί σύ περιμένεις ἀπό ἕναν πεθαμένο συμπαράσταση; Μά τί λόγια εἶναι αὐτά ἀνθρώπέ μου;

Τί πιό πειστική ἀπόδειξη θέλεις, γιά τό ὅτι οἱ ἅγιοι εἶναι ζωντανοί, ἀπό τά ἀμέτρητα θαύματα πού ἐπιτελοῦν; Δαίμονες ἐκδιώκονται· ἀσθενεῖς θεραπεύονται· νεκροί ἐγείρονται...

Μία εὐσεβῆς γυναίκα προσέτρεχε τακτικά στά λείψανα τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας πού βρισκόμαστε τώρα. Κάποια ἡμέρα, μετά ἀπό θερμή προσευχή μπροστά στήν λάρνακα τῶν ἀγίων, ἐκεῖ πού ἐτοιμαζόταν νά φύγει, βλέπει στήν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας δύο μοναχοὺς μέ τήν ἐμφάνιση προσκυνητῶν. Νομίζοντας, ὅτι πράγματι ἦσαν προσκυνητές, ἄπλωσε τό χέρι της νά τούς δώσει ἐλεημοσύνη. Ὁ ἕνας τότε, τῆς εἶπε:

- Ἐσύ, βοηθᾶς ἐμᾶς τώρα. Καί ἐμεῖς, θά σέ ἀναζητήσουμε καί θά κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιά σένα τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Καί μέ τά λόγια αὐτά ἐξαφανίστηκαν. Ἐκεῖνη πίστεψε, καί τά λόγια τους τήν ἔκαναν πιό πιστή καί πρόθυμη στήν προσευχή.

Καί ποῖοι ἦσαν; Θέλει ἐρώτημα; Ποῖοι ἄλλοι ἐκτός ἀπό ἀγίους μάρτυρες πού ἀκουσαν τίς προσευχές της καί ἤρθαν νά τήν παρηγορήσουν μέ τήν βεβαιότητα ὅτι καί στό μέλλον θά εἶναι

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Φούριος Κάμιλλος ήταν Ρωμαῖος στρατηγός τοῦ 4ου αἰώνα. Τόν καιρό πού πολιορκοῦσε τήν πόλη Φαλέριο, ἓνας δάσκαλος ἔβγαλε τούς μαθητές του ἀπό τήν φρουρούμενη πόλη μέ τήν πρόφαση ὅτι τούς πάει περίπατο. Στήν πραγματικότητα τούς πῆγε στόν Κάμιλλο, γιά νά πάρει ἀμοιβή! Ὁ Κάμιλλος, ἀντί νά κρατήσει τά παιδιά (ὡς ὁμήρους), συνέλαβε τόν προδότη, λέγοντάς του:

-Μάθε ὅτι δέν κάνω πόλεμο μέ τά παιδιά, ἀλλά μέ τούς ἔνοπλους ἄνδρες.

Ἦστερα εἰδοποίησε τούς γονεῖς τῶν παιδιῶν νά ἔλθουν νά τά πάρουν. Ἐκεῖνοι ἔκπληκτοι, ἀλλά καί γεμάτοι εὐγνωμοσύνη, ἀνοῖξαν τίς πύλες τῆς πόλεως στόν Κάμιλλο καί τόν χαιρέτησαν σάν σύμμαχο!

* * *

Γνωρίζουμε, βέβαια ὅτι οἱ εἰδωλολάτρες δέν εἶχαν πάντοτε ἦθος ἀνάλογο μέ ἐκεῖνο τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ! Ἀντιθέτως, πολλοί, πολλές φορές, ἦταν ὑποδουλωμένοι σέ αἰσχρά ἢ ἐγκληματικά πάθη.

Πῶς ἐξηγεῖται, τότε, ἡ ἔντιμη, καί σέ ὠρισμένες περιπτώσεις ἐνάρετη διαγωγή τῶν πρό Χριστοῦ ἀλλά καί τῶν μετά Χριστόν εἰδωλολατρῶν;

Ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

-Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δέν δικαιώνονται οἱ

ἀκροατές τοῦ νόμου (δηλ. τῶν ἐντολῶν), ἀλλά ἐκεῖνοι πού τηροῦν τόν νόμο. Ὅσο γιά τά ἄλλα ἔθνη (=τούς εἰδωλολάτρες), πού δέν γνωρίζουν τόν νόμο, (πολλές φορές) ἐφαρμόζουν ἀπό μόνοι τους τόν νόμο. Δείχνουν ἔτσι ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ νόμου εἶναι γραμμένες στίς καρδιές τους· καί σ' αὐτό συμφωνεῖ καί ἡ συνείδησή τους, πού ἡ φωνή της τούς τύπτει ἢ τούς ἐπαινεῖ, ἀνάλογα μέ τήν διαγωγή τους (Ρωμ. 2, 13-15).

Βλέπουμε δηλαδή, ὅτι «ὁ Θεός ἔκανε τόν ἄνθρωπο αὐτάρκη (δηλ. ἰκανό) γιά τήν ἐκλογή τῆς ἀρετῆς καί τήν ἀποφυγή τῆς κακίας. Καί αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση σέ ἐκείνους πού λένε: Γιατί, λοιπόν, ἦρθε τώρα ὁ Χριστός; Καί ποῦ ἦταν οἱ ἐκδηλώσεις τῆς μεγάλης του πρόνοιαις (= φροντίδας) τόν προηγούμενο καιρό (πρίν τήν Ἐνανθρώπησή Του); Καί τώρα καί πρίν τήν χορήγηση τοῦ νόμου τό ἀνθρώπινο γένος ἀπολάμβανε τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ» (ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τήν πρός Ρωμαίους Ἐπιστολή, Ὁμιλία Ε', § 5, P.G. 60, σ. 429).

Βεβαίως, ἐμεῖς, ὡς χριστιανοί, μποροῦμε (καί πρέπει!) νά κάνουμε ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπό ὅσα ἔκαναν ἢ κάνουν οἱ μή χριστιανοί εἴτε πρό Χριστοῦ, εἴτε μετά Χριστόν. Γιατί ἔχουμε πλέον τόν ἀσφαλῆ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου. Καί ἐπιπλέον τήν χάρη τῶν ἁγίων Μυστηρίων, πού μᾶς καθιστᾷ ἰκανούς ἀκόμη καί γιά τήν ἀγιότητα. Ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα,

κοντά της;

Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Πίστη σημαίνει σιγουριά γι' αὐτά πού ἐλπίζουμε καί βεβαιότητα γι' αὐτά πού δέν βλέπουμε» (Ἐβρ.11,1). Δέν χρειάζονται ἄλλου εἶδους ἐπιχειρήματα γιά νά πιστεῦτε στήν μέλλουσα ζωή· γιατί ἀπλούστατα ἐκεῖνοι πού εἶναι ζωντανοί σέ ἐκείνη τήν μακαρία ζωή μᾶς τό ἀπέδειξαν μέ τήν δική τους παρουσία! Αὐτό πού βλέπουμε μέ τά σωματικά μας

μάτια εἶναι προτιμότερο καί πολύ πιό σωστό νά λέμε ὅτι τό «γνωρίζουμε» παρά ὅτι τό «πιστεύουμε». Ὁ Κύριος, πού μᾶς ἀποκαλύπτει, ἀκόμη καί μέ τρόπο ὁρατό, ἐκείνους πού παρέλαβε ἀόρατα νά ζοῦν κοντά Του, θέλει νά γνωρίζουμε καί ὄχι ἀπλῶς νά πιστεύουμε στήν μέλλουσα ζωή.

Ὁμιλία 32
Μετ.: Ἀρχιμ. Ἀ.Μ.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

τῆ δραματικῆ ἱστορία τοῦ Ἰώβ (βλ. ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 382, Μάιος 2015) ἀξίζει νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερα τῆ νηφάλια τοποθέτησή του ἐνῶ δοκιμάζεται σκληρά, τῆ στιγμῆ δηλαδὴ ποῦ ἔχει χάσει τὴν ἀμύθητη περιουσία του, τὰ δέκα παιδιὰ του, ἀλλὰ καὶ τὴν πολύτιμη ὑγεία του. Ἡ στάση του ἀποτελεῖ μοναδικὸ διαχρονικὸ παράδειγμα, ἱκανὸ νὰ ἐμπνέει καὶ τὸν ἄνθρωπο τῆς μετὰ Χριστὸν ἐποχῆς. Ὁ Ἰώβ γνωρίζει καλὰ τοὺς ὅρους μιᾶς ἰσορροπημένης σχέσης μεταξύ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ καὶ διαζωγραφεῖ τὶς ἀριστες πνευματικὲς ἀρχές ποῦ πρέπει νὰ τῆ διέπουν.

Τὰ λόγια του, ὅταν πληροφορήθηκε τὶς μεγάλες του συμφορές, εἶναι χαρακτηριστικά: «Ὁ Κύριος τὰ ἔδωσε, ὁ Κύριος τὰ ἀφαίρεσε. Ὅπως φάνηκε καλὸ στὸν Κύριο, ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου στοὺς αἰῶνες».

Θεωρεῖ ὅτι ὅλα του τὰ ἀγαθὰ ἀνήκουν στὸν Κύριο. Δὲν ἀποτελοῦν δική του ἰδιοκτησία. Αὐτὸς εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ τὴ μητέρα του γυμνός. Χωρὶς νὰ φέρει τίποτε δικό του στὸν κόσμο. Ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ἦταν δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος θέλησε καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Ὁ Ἰώβ δὲν τὰ οἰκειοποιεῖται. Ἀναγνωρίζει τὸν πραγματικὸ κύριό τους. Δὲν σφετερίζεται τὴν ἰδιοκτησία τοῦ Κυρίου του. Γνωρίζει ὅτι «*τοῦ Κυρίου*» εἶναι «*ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς*», ὅσα δηλ. τῆ γεμίζουν (Ψαλμ. 23, 1). «*Αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτὴν καὶ τὴν ξηρὰν αἰχίρειρες αὐτοῦ ἐπλάσαν*». Ἐπομένως αὐτὸς εἶναι «*Κύριος*» ἀποκλειστικὸς «*καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν*» (Ψαλμ. 94, 3-5). Ἔχει τὴν ἀπόλυτη κυριότητα. Ὁ κόσμος ὀλόκλη-

ρος μὲ ὅ,τι τὸν γεμίζει ἀνήκουν σ' αὐτόν. Εἶναι κληρονομία Κυρίου.

Ὁ Ἰώβ γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος τοῦ ἐμπιστεύτηκε ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν κληρονομία του αὐτῆ προσωρινά. Γιὰ νὰ τῆ διαχειρισθεῖ σωστά. Γιὰ τὶς ἀνάγκες τὶς δικές του καὶ τῶν συνανθρώπων του. Μόνο ὡς διαχειριστὴ τοῦ Θεοῦ βλέπει τὸν ἑαυτό του. Ὡς οἰκονόμο ὑπὸ ὀρισμένη προθεσμία. Ποτὲ ὡς ἰδιοκτήτη. Ἀναγνωρίζει πρόθυμα, ὅτι εἶναι στὴν ἀπόλυτη δικαιοδοσία τοῦ Κυρίου νὰ κάνει ὅ,τι θέλει μὲ τὴν κληρονομία του. Νὰ τῆ δωρίζει ὅπου καὶ ὅποτε θέλει καὶ πάλι νὰ τὴν ἀποσύρει κατὰ τὴ δική του βούληση. «*Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξε, οὕτω καὶ ἐγένετο*». Ὅ,τι δηλ. ἀποφασίζει ὁ Κύριος σχετικὰ μὲ τὴν ἰδιοκτησία του, εἶναι καλὰ καμωμένο. Νὰ εἶναι εὐλογημένο λοιπὸν τὸ ὄνομά του στοὺς αἰῶνες.

Ὁ Ἰώβ γνωρίζει καλὰ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐγείρει δικαιώματα σὲ ξένη περιουσία. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπαναστατεῖ καθόλου σὲ καμμιὰ ἀπόφαση τοῦ Κυρίου. Ἡ σχέση του μὲ τὸν Θεὸ εἶναι βαθύτερη. Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ δῶρα ποῦ λαμβάνει, γι' αὐτὸ καὶ δὲν χάνεται ὅταν τὰ δῶρα αὐτὰ ἀνακαλοῦνται πίσω. Ὁ Ἰώβ βλέπει τὸν Θεὸ καὶ ὄχι τὰ δῶρα του. Τὸν Κτίστη καὶ ὄχι τὴν κτίση. Ἡ σχέση του δὲν εἶναι ἐμπορικὸ ἀλισβερίσι. Δοῦναι καὶ λαβεῖν. Νὰ δίνει, μόνο ἀφοῦ πάρει. Ἀποβλέπει σὲ κάτι σημαντικώτερο.

Γνωρίζει ὅτι **αὐτὸ ποῦ ἀξίζει εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὄχι τὰ δῶρα του**. Αὐτὸς εἶναι «*τὸ ὄντως ἐφετόν*». Ὁ μόνος ποῦ ἀξίζει νὰ ἀγαπιέται. Ὁ Ἰώβ δὲν θεωρεῖ συμφορὰ τὴν ἀπώλεια τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τὸ νὰ χάσει τὸν ἴδιο τὸν Θεό.

Γι' αὐτὸ καὶ συνεχίζει νὰ εὐλογεῖ καὶ νὰ ἀγαπᾷ ἀκλόνητα τὸν Θεὸ καὶ μετὰ τῆ στέρησῃ τῶν δώρων του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰώβ εἶναι γνήσια. Ἡ εὐσέβειά του ἀληθινή.

Πρωτ. Δ. Μ.

φαίνεται στὴν ζωὴ ὅλων τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας· οἱ ὅποιοι, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δὲν λογάρισαν κόπους καὶ μόχθους προκειμένου «*νὰ κερδίσουν τὸν Χριστό*» (Φιλ. 3,8), στὴν παροῦσα ζωὴ καὶ

στὴν αἰωνιότητα. Καὶ ἐμεῖς, λοιπὸν, ἂν βαδίσουμε στὰ ἴχνη τους, θὰ ἔχουμε ἀνάλογη πορεία καὶ κατάληξη!

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Μπριαντσαννίνωφ

**«ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ»
ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ «ΑΓΙΩΝ»**
(Έπιστολή 290)

Οι άγιοι Πατέρες δίδουν οδηγίες στον αγωνιστή της προσευχής, αν τύχει και του συμβούν «μέσα του», ή «έξω του» «άποκαλύψεις», να μένει εντελώς αδιάφορος· να μη τους δίνει καμμία σημασία· να μη τό δέχεται ποτέ για τόν έαυτό του, ότι μπορεί να είναι άξιος να δεχθή άγιες άποκαλύψεις.

Οί άγιοι Πατέρες μάς δίνουν τήν παρακαταθήκη, τίς άποκαλύψεις αυτές ούτε να τίς άπορρίπτουμε (άφου είναι ένδεχόμενο να άπορρίψουμε και κάτι τό άγιο), αλλά ούτε και να σπεύδουμε να τίς άποδεχόμαστε σάν άληθινές και άγιες στά γρήγορα. Γιατί στήν περίπτωση αυτή ένδέχεται να πέσουμε σε παγίδα του πονηροϋ, πού προσπαθεί με κάθε τρόπο να πλανήσει και να άπατήσει τόν άσκητή, με τελική επιδίωξη να τόν βλάψει, να τόν οδηγήσει στην άπώλεια.

Πολλές φορές, άμέσως μόλις μία τέτοια άποκάλυψη «περάσει» από τόν νοϋ ή τήν καρδιά μας ή και τά αισθητήριά μας, μετά από λίγο ξερχεται στό αισθητήριο της καρδιάς μας μία έρμηνεία, μία έξήγηση, πού τάχα πρέπει να δώσουμε στην «άποκάλυψη» μας.

Έπάνω σ' αυτό, οί άγιοι Πατέρες παρατηροϋν, ότι εκείνους, πού ο Θεός τούς επισκέπτεται και τούς δείχνει άληθινές

άποκαλύψεις, στην συνέχεια τούς πειράζει ο σατανάς με πολλές ψευτικές «άποκαλύψεις».

Έχεις λοιπόν χρέος, άδελφέ, αν θέλεις να προφυλάξεις τόν έαυτό σου, τήν παρατήρηση αυτή των άγιων Πατέρων να τήν λάβεις πολύ σοβαρά ύπ' όψη σου.

Ναί, έχουμε χρέος να άνοιγουμε τά μάτια μας και να βλέπουμε τήν πραγματική κατάσταση των τάχα «πνευματικών ήγγετών» μας, για να προφυλασώμαστε από τίς άπάτες του διαβόλου.

Παράλληλα έχουμε χρέος να προσέχουμε πολύ και από κάθε κατάκριση εις βάρος τους. Έχουμε χρέος να στρέφουμε τήν προσοχή μας όλο πίο πολύ στον έαυτό μας με άυτομεμφία.

Η τάχα «εύθύτης», (ή ειλικρίνεια, ή έλευθεροστομία), είναι πνευματικά πολύ επικίνδυνη στην εποχή μας. Γιατί να, μερικοί έχοντας οί ίδιοι στραβή αντίληψη για τήν πνευματική τους κατάσταση, τό θεωροϋν «χρέος» τους να άσχολοϋνται με τούς άλλους και να βγάζουν γι' αυτούς «συμπεράσματα», πού, στή συνέχεια, τά σκορπίζουν σε όλον τόν κόσμο.

Πιθανώς αυτό να τό κάνουν και για προσωπικό τους όφελος.

*Μετάφραση: Μητροπολίτης
Νικοπόλεως Μελέτιος (†)*

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαϊον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδοτής: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεϋθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΙΟΥΝΙΟΣ 2015 * Άρ. Φύλλου 383* Έτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

